

Heti biztató üzenetek 4.7. Értékközösség

„Az ifjakat ugyanígy intsd, hogy legyenek józanok mindenben; te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot, beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszegyenüljön az ellenfeled, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk.” (Titus 2, 6-8)

Emberi közösségeink egyik komoly kísértése a produktivitásra való törekvés. Ha rendben vannak a *számok*, akkor minden rendben van. Legyünk valamivel jobbak, mint tavaly, vagy legalább nem sokkal rosszabbak és akkor minden rendben van. Vagy ha rosszabbak is vagyunk, akkor a versenytársak zuhanása legyen erőteljesebb, mint a miénk és akkor a *trendekkel* szert is tudunk tenni a megnyugtató önigazolás derült bódultságára.

Fura, hogy a produktivitás, a sikeresség mennyire összekapcsolódik az elégedettséggel az önértékelésünkben. Nyilvánvalóan a nagyobb közösségek, akár a társadalom, akár az egyház, amely minősítő szervezetként a kisközösségek fölé tornyosul, azt fogalmazza meg elvárásként, hogy a kisközösségek léte legyen monitorozható valamiféle objektív mérőszámmal.

Ha megfoghatatlannak is tartjuk azt, hogy mégis *mitől jó* egy közösség, azt legalább meg tudjuk mérni, hogy hatékony vagy sem? Avagy gyarapszik vagy sem? Ha több a taglétszám, vagy stagnál; illetve, ha több a bevétel, akkor lehet egy csinos kis görbét rajzolni az éves beszámolóba a felettes szerveknek és megnyugszunk. Rendben vagyunk.

Mondhatjuk, hogy persze a kereszténység nem így működik. Nekünk a részvétel a fontos, nem a győzelem. De ez egyszerűen nem igaz. Nem tudunk így működni. Mivel a közösségek is éppúgy mérve vannak, mint az egyén ebben a társadalomban, mi is beállunk a versenybe.

S ha már beállunk, akkor rajthoz is állunk. Talán azért is beállunk, mert hisszük, hogy Isten is ezt várja tőlünk. Istennek kell helyet szorítanunk a mezőnyben! Képviselnünk kell Őt, felületet kell találnunk az Úrnak!

Ha felmegyünk a közösségi médiába, akkor bizony be kell férköznünk abba a nyüves algoritmusba és gyarapítanunk kell a lájkok, a feliratkozók, a követők és a szalonképes kommentelők számát. Ha pedig sikeresek ezek a törekvéseink, megelégszünk, joggal, hisz megfeleltünk a mérvének és erre vagyunk trenírozva, hogy legyünk minél inkább mércepozitívak!

Akit nem érdekel a mérce, az kiszáll a versenyből, s arra sokszor úgy tekintenek, hogy anarchista, elárulta az ügyet, hiszen mindenki rajthoz áll, hát, hogy képzeli, hogy ő nem?! Aki kimarad, az lemarad, és aki lemarad, az vesztes, aki vesztes az szánalmas, s akit ez nem zavar, annak elment az esze, vagy önmagát kábítja a *savanyú a szőlő* hamis és téves és szenvedélygyilkos szólamaival! Irritálóak az ilyen emberek, mert nem tudunk mit kezdeni velük.

És akkor adódik a kérdés: mi a mi pedagógiánk mércéje? Az eredményesség? Ha eredményesek vagyunk, büszkék lehetünk, ha nem, akkor szégyenkezünk? Vagy ennél valami többről szól az Ügy?

Az ige szerint sokkal többről szól. *Romlatlan, komoly, egészséges beszéd*. Erre hív bennünket a páli üzenet! Mitől romlatlan, komoly, egészséges? Mitől van megtartó ereje? Mitől építő? Mitől hasznos? Mitől nem felesleges?

Attól, hogy értékes. Több a teljesítménynél és több a mérhetőnél. Egyébként eléggé sok minden értékes, ami nem mérhető statisztikával vagy műszerekkel.

Az értékadás, az érték közvetítés megtartó erő és valódi közösséget teremt. Egyetlen fókusz bőven elég ahhoz, hogy összerántson embereket! Legyen az valamiféle hagyománynak az őrzése, vagy valamiféle aktuális sodrással való szembe helyezkedés, identitást ad az embernek és stabil identitást valódi érték és az ahhoz való ragaszkodás tud adni.

És anélkül, hogy valamilyen konkrét értéket megneveznék, ami a Baár-Madast meghatározza, kérdezni szeretnék: mi adja iskolánk értékét, identitását? Mit képviselsz a példád munkád során? Miféle nyomot akarsz az általad átadandó lexikán túlmutatva a gyerekekben hagyni? Miért csinálod ezt az egészet?

Ezt tudnod kell ahhoz, hogy legyen erőd minden egyes hétfőn újra nekivágni. Ezt tudnod kell ahhoz, hogy szenvedélyes maradj akkor is, ha a közeg, a gyerekek, s tán még a rendszer is szenttelen közönnyel pusztítja a lelkesedésedet. Mert ha lelkes maradsz, történjen bármi is, akkor tüzet fognak fogni! Akárcsak Illés 12 vödör vízzel lelocsolt oltára...

Szóval mond ki: miben hiszel? És nézz a tükörbe és ismételd újra meg újra add át a fiataloknak! Akkor példa leszel, komoly tanítással, s kapaszkodót adsz a világ sodrásában a megmaradásra, s te is építeni fogod minden verítékcseppel a Baár-Madas értékközösségét és egy család leszünk Isten dicsőségére.